

דרכי אזכור המקורות

חובה לאזכר את המקורות שבהם אנחנו משתמשים במשימות הכתיבה שלנו, על פי המוסכמות האקדמיות. איציון המקורות עלול להיחשב כהפרה של זכויות יוצרים או כפלגיאט (גנבה ספרותית).

מהן הדרכים לאזכור המקורות?

א. בגוף הטקסט יש לאזכר מקורות באחד או ביותר מן האופנים האלה:

(1) אזכור המקור בסוף הכיב התוכן

שם המשפחה של כותב/כותבת/כותבי המאמר/ים ושנת פרסום המאמר בסוגריים,

לדוגמה:

במשאבים, לקיחת חלק בפרויקט סביבתי, והקמה של הנהגה ירוקה המורכבת מנציגים של תלמידים, מורים ואנשים מן הקהילה. בסיום הליך ההסמכה מאשר המשרד תמיכה כספית לבתי הספר לביצוע התוכנית הירוקה (שאולי 2013).

דוגמה לאזכור fe כותב אחד

פעולותיהם של בני האדם בסביבה מסכנות את עתיד האנושות ומעמידות לפתחה אתגרים קיומיים. האדם מתנהל בעולם בלא כל התחשבות בטבע, ויש צורך דחוף בשינוי קיצוני באורחות החיים (ונגר, 2009 ושוורץ, 2002).

דוגמה לאזכור fe יני כותבים

(2) אזכור המקור בדיובור עקיף

שימוש בפועל מסירה בגוף שלישי ובזמן הווה, למשל:

טוען כי ... / מציין ש... / מוסרת ש... / סוברים ש... / מסבירה כי...

לדוגמה:

שאלה חשובה היא אפוא מהו חינוך סביבתי ראוי. ונגר (2009) סובר שבמאה ה-21 חינוך כזה צריך להתבסס על השקפת עולם ערכית-חברתית הרואה חשיבות בטיפוח אחריות מוסרית לסביבה, התחשבות בזולת ומעורבות חברתית. נוסף על כך, על החינוך הסביבתי לחנך בני אדם להבין את המצב המצוי, להעז לדמיין מצב רצוי ולפעול למימושו. שוורץ (2002) טוען כי "יש להקים תנועות שיפעלו להפוך את בתי הספר למוסדות ירוקים על ידי צמצום צריכת האנרגיה והמים, הפחתת פסולת ומחזור נייר".

